

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
—
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ.κ. Κ. Μητροπούλου, Σ. Βουτυρά, Γ. Μοσχάκη, Γ. Ν. Χατζιδάκι καὶ Γ. Μ. Δαρβέρη διευθύνοντος.

Η ΕΣΧΑΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Ὅταν παύσῃ ὁ ἐμφύλιος αὐτὸς πόλεμος, ὅστις, ἀπὸ πολλοῦ, ἀκήρυκτος, διεξάγεται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἰδιωτῶν κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ δημοσίου, ὅταν δηλονότι παραιτηθῶσιν οὗτοι τῆς ἐνέδρας καὶ τοῦ τόσον συχνὰ πραγματοποιουμένου πόθου τῆς ἀρπαγῆς τοῦ δημοσίου χρήματος, τότε μόνον θ' ἀνυψωθῇ εἰς τὴν πρέπουσαν περιωπὴν ἡ ἑλληνικὴ φιλοπατρία καὶ τότε μόνον θὰ ἐπιτελέσῃ τὰ μεγάλα ἔργα, ὅσα ἐξ αὐτῆς δικαιούμεθα νὰ προσδοκῶμεν.

Διότι πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ μὲν ἐμφύλιος οὗτος πόλεμος, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Τουρκοκρατίας, ὑφίσταται καὶ ἐξακολουθεῖ, ἡ δὲ περιλάλητος ἑλληνικὴ φιλοπατρία προβληματικὰ ἔχει τὸ γόητρον καὶ τὴν ἀξίαν, ὅταν δὲν ἔχει τὴν δύναμιν οὐχὶ νὰ ὑποτάξῃ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ συνδιαλλάξῃ ἡμᾶς πρὸς τὸ Δημόσιον, ὅπερ εἶναι οὐχὶ ἀπλὴ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός, ἀλλ' αὕτῃ ἡ καρδιά μας.

Δὲν βλασφημοῦμεν λέγοντες ὅτι φιλοπατρία περιοριζομένη εἰς παχεῖς λόγους, εἰς ἀδάπανα δάκρυα καὶ εἰς ὑστερικές συγκινήσεις ἐπὶ τῇ ἀκροάσει ἐνθουσιαστικῶν λόγων καὶ ποιημάτων, ἢ τῇ ἀναπολήσει ἡρώϊκων τοῦ ἀγῶνος ἐπεισοδίων, ἢ τῇ ὀνειροπολήσει μεγάλων ἐθνικῶν ἐπιτυχιῶν, εἶναι φιλοπατρία κίβδηλος, φιλοπατρία ἐκφυλός, φιλοπατρία προδοτικὴ. Οὐδὲ δυνάμεθα νὰ ὑπαγάγωμεν τὴν φιλοπατρίαν εἰς τὸ ἀντιπροσωπευτικὸν σύστημα, λέγοντες ὅτι ἀντιπροσωπευόμεθα πάντες ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες ἐπισφραγίζουσι τὴν ἱεράν αὐτῶν φιλοπατρίαν δι' ἐξόχου αὐταπαρνήσεως, δι' ἀπαραμίλλου ἀφοσιώσεως καὶ θυσιῶν ἡρώϊκων.

Ἐκαστος ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων τοῦ οὐχὶ διὰ δακρύων καὶ λιποθυμιῶν, ἀλλὰ δι' αὐταπαρνήσεως καὶ θυσιῶν ὀφείλει νὰ ἐπισφραγίσῃ τὴν ἰδίαν φιλοπατρίαν. Ἄν δὲν αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἱκανὸν ν' ἀνυψοῦται οὕτω, ὥς ἐκτελεῖ σιωπηρῶς τὰ στοιχειώδη πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντά του, καταβάλλων ἀπλῶς τοὺς φόρους τοῦ αἵματος καὶ τοῦ χρήματος, ὅπως ἀπολαμβάνῃ τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ὧν ἄλλοι, ὧν αὐτοὶ οἱ ἀτυχεῖς ἀλύτρωτοι ἀδελφοί μας, τόσον ἐπωδύνως στεροῦνται.

Ἀλλὰ τὸ νὰ διεξάγῃ λυσσώδη ἀγῶνα κατὰ τοῦ Δημοσίου ὁ Ἕλλην, ὁ ὁποῖος δακρύει προφέρων τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος, ἀλλὰ τὸ νὰ ἀνέχῃται αὐτὸν διεξαγόμενον ὑπὸ ἄλλων, ὁ Ἕλλην, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐπέτρεπε καὶ ἐπὶ κινδύνῳ ζωῆς ν' ἀφαιρεθῇ ἐν κομβίῳ ἀπὸ τοῦ φόρεμα τοῦ φίλου ἢ τοῦ γνωρίμου του, τοῦτο ἔαν δὲν ἦτο τι ἀπολύτως ἀκατανόητον καὶ ἀχαρακτήριστον βεβαίως θὰ ἦτο ἡ ἐσχάτη τῶν προδοσιῶν.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Δωδεκάτη

(Ματθ. ιθ'. 16—24)

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ¹, νεανίσκος τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ, καὶ λέγων· Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ἀγαθὸν ποιήσω, ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τί μὲ λέγεις ἀγαθόν; ² Οὐδεὶς ἀγαθός, εἰμὶ ἐγὼ ὁ Θεός. Εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς. Λέγει αὐτῷ, Ποίας; ὁ δὲ Ἰησοὺς εἶπε· Τό, Οὐ φονεύσεις· Οὐ μοιχεύσεις· Οὐ κλέψεις· Οὐ ψευδομαρτυρήσεις· Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου· καὶ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. Λέγει αὐτῷ ὁ νεανίσκος· Πάντα ταῦτα ἐφύλαξάμην ἐκ νεότητός μου· τί ἔτι ὑστερῶ; Ἐφῆν αὐτῷ ὁ Ἰησοὺς· Εἰ θίλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε, πώλησον τὰ ὑπάρχοντα, καὶ δός πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι. Ἀκούσας δὲ ὁ νεανίσκος τὸν λόγον, ἀπῆλθε λιπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά. Ὁ δὲ Ἰησοὺς εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι πλούσιος δυσκόλως εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Πάλιν δὲ λέγω ὑμῖν· ³ Εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ραφίδος διελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. Ἀκούσαντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἐξεπλήσσοντο σφόδρα, λέγοντες· Τίς ἄρα δύναται σωθῆναι; Ἐμβλέψας δὲ ὁ Ἰησοὺς εἶπεν αὐτοῖς· Παρὰ ἀνθρώποις τοῦτο ἀδύνατόν ἐστι, παρὰ δὲ Θεῷ πάντα δυνατά ἐστι.

Σημειώσεις.

1) Νεανίσκος, ἦτο πλούσιος καὶ ἄρχων, ² Οὐδεὶς ἀγαθός, εἰμὶ ἐγὼ ὁ Θεός· ὁ Χριστὸς δὲν εἶπεν ἑαυτὸν ἀγαθόν, διότι λαλεῖ ἐνταῦθα ὡς ἀπλοῦς διδάσκαλος τοῦ λαοῦ· περιπλέον δὲ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τοὺς γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους νὰ τὸν κατηγορήσωσιν ὅτι καλεῖ ἑαυτὸν Θεόν· ³ Εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον — ἦτοι εὐκολώτερον εἶναι νὰ περάσῃ κάμηλος διὰ τρυπήματος βελόνης, παρὰ πλούσιον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι τοῦτο παροιμία Ἰουδαϊκὴ σημαίνουσα τὸ δύσκολον, τὸ ἀδύνατον πράγματός τινος.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἐν τῇ προκειμένῃ περικοπῇ τοῦ Εὐαγγελίου νεανίσκος τις πλούσιος καὶ διακεκριμένος ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν, τί νὰ πράξῃ διὰ νὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰώνιον ζωὴν· καὶ ὁ Ἰησοὺς εἶπε πρὸς αὐτόν, ὅτι διὰ νὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰώνιον ζωὴν πρέπει νὰ φυλάττῃ τὰς θείας ἐντολάς. Νὰ μὴ προσβάλλῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου, ἢ ὁποῖα εἶναι τὸ πολυτιμώτατον τοῦ ἀνθρώπου ἀγαθόν· νὰ σέβηται τὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν καὶ ὑπόληψιν, ἥτις εἶναι ἡ βάσις τῆς εὐτυχίας τοῦ οἴκου· νὰ μὴ ἀφαιρῇ τὴν ξένην περιουσίαν, ἥτις εἶναι ἀναπόφευκτος εἰς πάντα ἄνθρωπον· πρὸς συντήρησιν καὶ ἀνάπτυξιν του· νὰ μὴ λέγῃ ἐναντίον τοῦ πλησίον τὸ ψεῦδος, διὰ τοῦ ὁποῖου καὶ ἠθικῶς καὶ υλικῶς βλάπτει αὐτόν· νὰ σέ-

θηται και να υπακούη εις τους γονείς του και να ευγνωμονή προς αυτούς· να αγαπή δὲ πάντα ἄνθρωπον ὡς ἑαυτόν και να πράττῃ, ὅτι δύναται ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ νεανίσκος εἶπε τότε πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ὅτι ταῦτα πάντα ἐφύλαξεν ἐκ νεότητός του· τί λείπει ἀκόμη εἰς αὐτόν; ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη· «Ἄν θέλῃς να γείνης τέλειος, ὑπάγε, πώλησον τὰ ὑπάρχοντά σου, καὶ δὸς εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ θὰ ἔχῃς θησαυρὸν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐλθέ να με ἀκολουθήσῃς».

Ἡ ἀπάντησις αὕτη τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν νεανίσκον ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ νομισθῇ παρὰ πολλοῖς, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον καταδικάζει μὲν τὸν πλοῦτον καὶ θεωρεῖ αὐτὸν αἰτίαν κολλάσεως, συνιστᾷ δὲ τὴν πενίαν καὶ θεωρεῖ αὐτὴν αἰτίαν ἀμοιβῆς. Ἀλλὰ παράδοξον ἀληθὲς θὰ ἦτο να διδάσκῃ τὸ Εὐαγγέλιον, ὅτι ὁ πλοῦτος εἶναι κακία, ἡ δὲ πενία ἀρετή. Καὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πενία εἶναι ἐκ τῶν καλουμένων ἀδιαφορών. Οὐτε ὁ πλοῦτος οὐτε ἡ πενία εἶναι καθ' ἑαυτὰ ἀρετὴ ἢ κακία. Διὰ τοῦτο ὑπάρχουσι πλούσιοι καὶ καλοὶ καὶ κακοί, ὡς ὑπάρχουσι πτωχοὶ ἐπίσης καλοὶ καὶ κακοί. Καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ πλουσίου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ πτωχοῦ ἀναφαίνονται καὶ τὰ εὐγενέστατα καὶ τὰ ἀγενέστατα τῶν αἰσθημάτων. Ὁ χριστιανισμὸς δὲν εἶναι θρησκεία ἢ τῶν πλουσίων ἢ τῶν πτωχῶν, ἀλλ' εἶναι θρησκεία τοῦ ἀγαθοῦ. Ὁ πράττων τὸ ἀγαθόν, εἴτε πλούσιος εἶναι εἴτε πτωχός, εὐαρεστεῖ τῷ Θεῷ. Συμπαθεῖ μὲν ἰδιαίτερος τὸ Εὐαγγέλιον πρὸς τοὺς πτωχοὺς, διότι οἱ πτωχοὶ, ζῶντες ἐν μεσῷ ταλαιπωριῶν καὶ στερήσεων, ἔχουσι μεγαλειτέραν ἀνάγκην συμπαθείας καὶ παρηγορίας· ἀλλ' οὐδαμοῦ διδάσκει ὅτι ἡ πτωχεία εἶναι καθ' ἑαυτὴν ἀρετὴ, ἢ ὅτι ὁ πλοῦτος εἶναι καθ' ἑαυτὸν κακία.

Κατὰ τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς ἡ ἀρετὴ δὲν συνίσταται εἰς τὰς στερήσεις τὰς ὑλικὰς, εἰς τὰς κακώσεις τοῦ σώματος, εἰς τὰ ράκη καὶ τὴν ἀκτημοσύνην, ἀλλ' εἰς τὰ καλὰ ἔργα τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς ἀγαθῆς διαθέσεως τῆς καρδίας. Ἀλλ' οὐδὲ ἡ κακία συνίσταται εἰς τὰ πλούτη καὶ τὰ ὑλικά· ἐν γένει ἀγαθὰ, ἀλλ' εἰς τὰς κακὰς πράξεις καὶ τὴν παράδοσιν τῶν ἑαυτοῦ ἐντολῶν. Πῶς; εἶναι δυνατόν, εἶναι λογικὸν νὰ ὀνομάσωμεν κακὸν τὸν πλοῦτον ἐκεῖνον, ὅστις ζῇ βίον χρηστὸν καὶ ἐνάρετον καὶ χρησιμοποιεῖ τὸν πλοῦτόν του πρὸς ὠφέλειαν τοῦ πλησίον; Εἶναι δὲ δυνατόν, εἶναι λογικὸν νὰ ὀνομάσωμεν ἀγαθὸν καὶ ἐνάρετον τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον, ὅστις ἀκονίζει διαρκῶς τὴν γλῶσσάν του κατὰ τῶν ἄλλων, καὶ κατηγορεῖ καὶ συκοφαντεῖ αὐτούς, καὶ διαστρέφει ἀσυνειδήτως τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐνσπείρει εἰς τὰς καρδίας τῶν κατωτέρων τὸ μῖτος καὶ τὴν ἀποστροφήν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους καὶ ἔχει τὴν καρδίαν πλήρη παθῶν καὶ κακιῶν, πλήρη φιλοπρωτείας καὶ φιλοδοξίας καὶ νομίζει ὅτι ἡ ἀληθὲς εὐσέβεια συνίσταται εἰς ἀπλοὺς τύπους καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ ζητήσῃ ἐπὶ πῖνακι τὴν κεφαλὴν παντός ἐν γένει ἀνθρώπου, ὅστις ἔχει τὸ ἀτύχημα νὰ μὴ ἀσέπτηται ὡς ἡ κόρη αὐτοῦ διάνοια ἢ ὅστις καθ' οἰονδήποτε τρόπον προσκρούει εἰς τὰ συμφέροντα αὐτοῦ καὶ τὰ πάθη; Καὶ τοιαύτη λοιπὸν ὑπῆρξεν ἡ οὐρανόπεμπος ἀληθὲς θρησκεία τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν; καὶ τοιοῦτο λοιπὸν παραδείγμα φανατισμοῦ ἀγρίου ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἀνθρώπος Ἰησοῦς διὰ τοῦ τελείου αὐτοῦ βίου;

Δὲν καταδικάζει, οὐδ' ἦτο δυνατόν νὰ καταδικάσῃ τὸ Εὐαγγέλιον τὸν πλοῦτον καθ' ἑαυτόν· διότι καὶ ὁ πλοῦτος εἶναι δῶρον τοῦ Δημιουργοῦ, καὶ θὰ ἦτο ὕβρις ἀληθὲς πρὸς τὸν δοτῆρα παντός ἀγαθοῦ νὰ περιφρονῶμεν αὐτόν· διότι ὁ πλοῦτος εἶναι ἀναπόφευκτος εἰς τὴν πληρωσιν τῶν ὑλικῶν ἡμῶν ἀναγκῶν. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸσον βέβαιον, ὥστε ἐν αὐτῇ τῇ Κυριακῇ προσευχῇ πρότρέπει ἡμᾶς ὁ Κύριος νὰ παρακαλῶμεν τὸν Θεὸν νὰ μᾶς βοηθῇ εἰς τὸ νὰ πορίζωμεθα τὰ πρὸς συντήρησιν ἀναγκαῖα. «Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον». Δὲν

καταδικάζει ὁ Χριστὸς τὸν πλοῦτον· διότι ὁ καλῶς ἀποκτῶμενος πλοῦτος εἶναι προϊόν ἐργασίας, ὁ δὲ χριστιανισμὸς ἐξαγιάζει τὴν ἐργασίαν. Ἐν τῇ παραβολῇ τῶν τάλαντων ἀμείβονται οἱ δοῦλοι οἱ πολλαπλασιάσαντες τὰ τάλαντα τὰ δοθέντα εἰς αὐτούς· καταδικάζεται δὲ ὁ δοῦλος ὁ κρύψας εἰς τὴν γῆν τὸ δοθέν εἰς αὐτὸν τάλαντον καὶ μὴ πολλαπλασιάσας αὐτό. Ὁ Χριστὸς εἶναι πρότυπον ἐργασίας· διαρκῶς ἐργάζεται· δὲν γινώσκει ἀνάπαυσιν καὶ ἀναψυχὴν· εἶναι ἀκούραστος καὶ ἀκαταπόνητος ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ μεγάλου ἔργου, διὰ τὸ ὅποιον ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀπόστολοι εἶναι πρότυπα φιλεργίας καὶ φιλοπονίας. Ὁ δὲ Παῦλος κατακρίνων τὴν ἀργίαν λέγει· «Εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μὴδὲ ἐσθιέτω». Τὸ Εὐαγγέλιον δὲν καταδικάζει τὸν πλοῦτον, διότι παροργίζει νὰ εἰσέλθῃ εὐγνώμονες πρὸς τοὺς γονεῖς, νὰ εἰσέλθῃ δίκαιοι καὶ ἐλεήμονες· ἀλλ' πῶς δύνανται νὰ γίνωσι ταῦτα, ἂν διὰ τῆς ἐργασίας δὲν ἀποκτῶμεν μέσα ὑλικά, διὰ τῶν ὁποίων νὰ δεικνύμεν δι' ἔργων τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν, νὰ ἐκπληρώμεν τὰς ὑποχρεώσεις μας καὶ νὰ βοηθῶμεν τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς; Τὸ Εὐαγγέλιον δὲν ἦτο ἐν τέλει δυνατόν νὰ καταδικάσῃ τὸν πλοῦτον· διότι ὁ πλοῦτος, ἐὰν γίνεται καλὴ χρήσις αὐτοῦ, ἀποβαίνει πηγὴ πολλῶν ἀγαθῶν. Ὁ πλοῦτος οὐ μόνον ἐπαρκεῖ εἰς τὰς ὑλικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτεισιν του διευκολύνει, καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ χαρὰκτῆρός του ἐξασφαλίζει καὶ ἀπὸ πολλῶν σώζεται κακῶν, εἰς τὰ ὅποια ὠθεῖ πολλὰκις τὸν ἄνθρωπον ἡ πενία καὶ ἡ ἀνάγκη. Καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δὲ δύναται νὰ γείνη ὁ πλοῦτος χρησιμώτατος· δύναται νὰ ἐλεῇ τοὺς πτωχοὺς, νὰ συνδράμῃ ἔργα κοινωρεῖ, νὰ ἐνισχύῃ τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, νὰ σώζῃ ἀπὸ κινδύνων ὑλικῶν καὶ ἠθικῶν, νὰ ἐρχεται ἀρωγὴ εἰς κοινὰς συμφορὰς, νὰ βοηθῇ καὶ νὰ σώζῃ πολλὰκις τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Ἡ ἱστορία μάλιστα τοῦ ἔθνους ἡμῶν εἶναι πλήρης παραδειγμάτων τοιούτων πλουσίων, οἱ ὅποιοι ἀνεδείχθησαν ἀληθεῖς εὐεργεταὶ τῆς πατρίδος.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ Χριστὸς πέμπων τοὺς μαθητάς του εἰς τὸ κήρυγμα εἶπε πρὸς αὐτούς· «Μὴ κτήσηθε χρυσόν, μὴδὲ ἀργυρὸν, μὴδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν». Ἀλλ' ἂν ἡ ἀριτοκέρδεια εἶναι ἀρετὴ, ἡ ἀρετὴ αὕτη ἦτο κατ' ἐξοχὴν ἀναγκαῖα εἰς τοὺς Ἀποστόλους, ἵνα μὴ φανῶσιν ὅτι κηρύττουσι τὸ Εὐαγγέλιον χάριν ὑλικῆς ὠφελείας καὶ ἐμποδίζουσιν οὕτω τὴν πρόοδον καὶ ἐξάπλωσιν αὐτοῦ. Εἶναι ἐπίσης ἀληθές ὅτι ὁ Χριστὸς εἶπε πρὸς τὸν πλοῦτον νεανίσκον τῆς προκειμένης περικοπῆς· «Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον, καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι». Ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ Σωτὴρ παριστᾷ τὸ τέλειον τῆς ἀρετῆς, πρὸς τὸ ὅποιον ὀφείλει νὰ τείνῃ ὁ ἄνθρωπος, διδάσκει τοὺς μαθητάς του ὅτι πρέπει νὰ ἔχωσι τὴν καρδίαν ἀπηλλαγμένην παντὸς δεσμοῦ πρὸς τὴν ὕλην, νὰ μὴ λατρεύωσι τὸ χρῆμα, οὕτως ὥστε νὰ εἶναι ἔτοιμοι ἐν ἀνάγκῃ καὶ περιουσίαν καὶ ζωὴν νὰ θυσιάσωσιν ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀρετῆς, μιμούμενοι Ἐκεῖνον, ὅστις ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων. Εἶπεν ὡσαύτως ὁ Χριστὸς ἐν τῇ αὐτῇ περικοπῇ, ὅτι «πλούσιος δυσκόλως εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν»· ἀλλὰ τοῦτο εἶπε, διότι ὅσον ὠφέλιμος εἶναι ὁ πλοῦτος, ὅταν γίνῃται καλὴ χρήσις αὐτοῦ, τὸσον ἐπιβλαβὴς ἀποβαίνει, ὅταν γίνῃται κακὴ χρήσις αὐτοῦ. Καὶ δύναται εὐκόλως νὰ γείνη κακὴ χρήσις τοῦ πλούτου· ὁ πλοῦτος εἶναι ἀγαθὸν ἐπικίνδυνον. Ὁ πλοῦτος ἔχει ἄφθονα τὰ ὑλικά μέσα, δύναται νὰ περιπέσῃ εὐκόλως εἰς ὀνυχισμὸν καὶ ἀργίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπορρέει πᾶν κακόν, νὰ παραμελήσῃ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ἀνάπτεισιν, νὰ καταστῇ ἀλαζὼν καὶ καταφρονήτης θείαν καὶ ἀνθρωπίνων, ν' ἀδιαφορήσῃ πρὸς πᾶν ἀνώτερον καὶ ὑψηλότερον, νὰ προσκολληθῇ εἰς τὸν πλοῦτον καὶ ἢ νὰ λα-

τρεύσῃ αὐτόν ἢ νὰ περιπέσῃ εἰς τρυφὴν καὶ ἀκολασίαν, νὰ δηλητηριάσῃ καρδίαν ἀθῶα καὶ καθάρη, νὰ διαστρέψῃ ἀλήθειαν, νὰ καταθλίψῃ τὸν πτωχὸν καὶ ἀσθενῆ. νὰ ὀδηγήσῃ κοινωνίας καὶ λαοὺς ὅλους εἰς τὴν ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτῶν κατάπτωσιν καὶ ἀποσύνθεσιν. Ἀπέναντι τοιούτων κινδύνων τοῦ πλούτου, οὐδὲν παράδοξον ὅτι ὁ Χριστὸς εἶπεν, ὅτι «πλούσιος δυσκόλως εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Μὴ οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι δὲν ἐξεφράζοντο δραμύτερον περὶ τοῦ πλούτου; Δὲν εἶπεν ὁ Ἰσοκράτης ὅτι αὐτὸν πλοῦτον καὶ τὴν δύναμιν ἀκολουθοῦσιν ἀφροσύνη καὶ ἀκολασία;

ΤΙ ΣΕ ΜΕΛΕΙ;

Ἡ εἴπερ τις καὶ ἄλλη ἐγωϊστικὴ αὕτη φράσις εἶναι ἀτυχὴς ἐν μεγάλῃ χρήσει εἰς τὴν χώραν ἡμῶν. Αὐτόχρονα ἀντικοινωνικὸν χαρακτῆρα φέρουσα, καθὼ ἀποτυπώσεως φύσεως, εὐχῆς ἔργον ἦθελεν εἶναι, ἐὰν κατεπολεμεῖτο διὰ πρᾶξεων, κατὰδεικνύοντων τὰ ἐπικίνδυνα τῆς κοινωνικῆς ἀδιοφορίας, τῆς εἰς μόνον τὸ ἐγὼ καὶ τὸ ἴδιον διάφορον στρεφόμενης. Ἡ ἀποτρεπτικὴ αὕτη ἀπότασις οὐ μόνον ἀνθελινική, εἶναι κατὰ τοὺς Σολωνεῖους καὶ ἄλλους ἀρχαίους τῶν προγόνων νόμους καὶ παρρηγέλαστα, ἀλλὰ καὶ ἀντιχριστιανικὴ ἀντικρυς. τῆς Ἐκκλησίας κυρίως ἐδραζομένης ἐπὶ τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης.

Διέβαινον ἡμέραν τινὰ πρὸ πολλοῦ ἔξωθεν μικρᾶς πλατείας, ὅπου συνήθως σταθμὸς ἀμαξῶν. Ἀμαξελάτης τις ἀστείζομενος ἢ καὶ θέλων νὰ δείξῃ τὴν ἡράκλειον τῶν χειρῶν του δύναμιν, ἐσφίγγε τὴν χεῖρα ἄλλου ἐκεῖ συναδέλφου του τοσοῦτον, ὥστε, μικροῦ ἐδέχθη ἀληθῶς νὰ θραύσῃ καὶ συντρίψῃ αὐτήν. Τότε ὁ κινδυνεύσας ν' ἀπολέσῃ τὴν χεῖρά του ἤρξατο ἐξεμῶν χεῖμαρρον οὐ μόνον ὕβρεω κατὰ τοῦ τόσῳ ἀβρόφρονος συναδέλφου του, ὅπερ ὅπως δῆποτε συγγνωστὸν διὰ τὸ πάθημά του, ἀλλὰ καὶ φρικτῶν ἐν ταῦτῳ βλασφημιῶν κατὰ παντός ὁσίου καὶ ἱεροῦ, τὰς ὁποίας οὐδεὶς ποτὲ ἀκούει παρὰ τοῦ προστυχωτέρου Μουσουλμάνου. Ἐκεῖ δὲ πλησίον ἴστατο καὶ ὄργανον ἀστυνομικόν ἔχων βεδάξας τὴν σπουδαίαν τῆς προλήψεως κακῶν ἀποστολήν, ὅστις εἰς τὴν παρατήρησιν μου περὶ τῶν φρικτῶν τουλάχιστον βλασφημιῶν εὐηρεστήθη νὰ μοι ἀπευθύνῃ τὴν ἐξῆς ἐποικοδομητικὴν συμβουλήν· «—Δὲν πηγαίνεις, φίλε μου, στὴν δουλειάν σου; Τί σε μέλει καὶ ἀνακατεύεσαι εἰς ξένας ὑποθέσεις; . . .» Καὶ τῷ ὄντι ἐπρεπε ν' ἀφήσω τὸ τόσον εὐσυνειδήτητον τῆς τάξεως ὄργανον ἡσυχον καὶ ν' ἀπέλθω, διότι πιθανόν οὐ μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ οἱ ἤδη διαπληκτιζόμενοι νὰ ἔστρεφον τὴν μῆνιν αὐτῶν κατὰ τοῦ ἔξωθεν ἐπεμβαίνοντος, ὁ ὁποῖος πολλὰκις τρώγει ταῖς μισαῖς, ἂν μὴ ὕλας, καὶ ἀπῆλθον ἀναμνησθεῖς τὴν δημῶδη συμβουλήν. «Ἀπὸ πῆτα ποῦ δὲν τρώγεις, τί σε μέλει, κι' ἂν καὶ».

Ἀλλ' ἡ ἐγωϊστικὴ καὶ ἀντιχριστιανικὴ καὶ ἀντικοινωνικὴ αὕτη συμβουλή εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ διεγράφετο τέλος ἀπὸ πᾶσαν ἑλληνικὴν μνήμην καὶ . . . ἀπὸ πᾶσαν ἀστυνομικὴν διάταξιν.

Ὑπείκοντες εἰς ἐπανειλημμένας καὶ πολλαχόθεν γενομένας ἡμῖν αἰτήσεις ἀνατυποῦμεν ἐν τοῖς «Πατρίοις» τὸ πρῶτον κήρυγμα τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας.

Ἡ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ἕλληνας

Πεποιθότες ἐπὶ τὴν θείαν ἀντίληψιν καὶ ἐπὶ τὴν συνεργασίαν παντός πο-
νοῦντος τὸ ἔθνος ἡμῶν, ἱδρύταμεν ἐν Ἀθήναις ἑταιρείαν, σκοποῦσαν τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Ἑλληνοπροποῦς ἀνατροπῆς τῶν νέων καὶ τὴν ὑποστήριξιν τῆς πατρίδος θρησκείας καὶ γλώσσης.

Κοινὴ κατήντησε γνώμη, ἀναμφιβόλως ὅρ' ἐκάστου καὶ κατ' ἴδιαν λεγομένη, ὅτι ἡ παρεχόμενη ἀπὸ τινος ἀνατροπῆς εἰς τοὺς Ἑλληνοπαίδας δὲν εἶναι ἡ πρόπουσα, ὅπως ἀναδείξῃ ἐν τῇ μέλλοντι αὐτοὺς μὲν πολίτας πιστοὺς εἰς τὸ καθῆκον, ἀρωμαζόμενους ὁλοψύχως εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὰ ἴδια ὑπὲρ τῶν κοινῶν θυσιάζοντας, τὴν δὲ πολιτείαν δοῖα, ἀμείαν καὶ ἀσφαλῶς χωροῦσαν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ πολιτισμοῦ. Κοινὴ κατήντησε γνώμη, ὅτι ἐπακολούθημα τῆς τοιαύτης ἀνατροπῆς εἶναι ἡ πρὸς τὰ πατέρα ἀδιαφορία καὶ ἡ πρὸς τὴν θρησκείαν, τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γλῶσσαν ἀγνώμων ἀσέβεια. Τῆς κοινῆς δὲ ταύτης γνώμης καιρὸς ἦτο νὰ γίνῃ ἐπισημοτέρα τις ἐκδήλωσις.

Πάντες ὁμολογοῦμεν, ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῆς δουλείας μὴ δαμασθέντες πατέρες ἡμῶν, οἱ διὰ μοναδικῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀγώνων καὶ διὰ τῆς ἀδιασέστου πρὸς τὸ θεῖον πλίστους ἀναστήσαντες μικρὰν γωνίαν τῆς πατρίδος καὶ οὕτω θέσαντες τὰ θεμέλια τῆς πανελληνίου ἀπολυτρώσεως, ἀλλὰ ἐχάρξαν τὴν πορείαν αὐτῆς καὶ ἄλλην ὠνειροπόλησαν τὴν πατρίδα· Πρῶτον οὐδ' ἀδελφὴ πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς εὐκοσμίας, μέλλουσιν διὰ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ὑπεροχῆς νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον, ὅπερ αὐτοὶ διὰ τὴν χαλεπότητά τῶν καιρῶν κατέλιπον ἡμιτέλει. Ἀλλ' ὁμοίως πάντες ὁμολογοῦμεν, ὅτι σήμερον οὐδὲ τὴν σφόδρα περιορισθεῖσαν φιλοδοξίαν ἡμῶν τῶν συγχρόνων πληροῖ ἡ ἐνεστώσα κατάστασις, οὐκ ὀλίγων δ' ἡμῶν πολ-
λέας καταλαμβάνει ἀπροκάλυπτος περὶ τοῦ μέλλοντος διαταγμός. Πολλα-
χοῦ καὶ ἐν παντὶ τῆς κοινωνίας κλάδῳ ἀπὸ τῶν ὑψηλοτέρων τῆς Ἐκκλη-
σίας καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως μέχρι τῶν κατωτέρων, πολλοὶ δὲν ἀναγνωρί-
ζουσιν πλέον τὴν γνησίαν Ἑλληνικὴν ψυχὴν τοῦ παρελθόντος, ἥτις καὶ ὑπάρχουσα ἀναγκάζεται νὰ σιγῇ καὶ λαθάνῃ ὅπως μὴ σφῆρ διασαρμῶναι πρὸς τὰς νεωτερικὰς τάσεις τῆς ἡμετέρας ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας ἀποκαταναλίσκοντος τῶν πατρίων καὶ ἀπομακρυνόμενοι τῆς ἐθνικῆς παραδόσεως ἀπὸ ἁπλῶν οὐχὶ σπανίως τὴν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς πεποιθὴσιν καὶ ἀχειραγώ-
γητοι ὀλισθαίνουσαν πρὸς τὴν αὐτολατρείαν καὶ τὴν ὀλοφροσύνην, ἐν αἷς κα-
ταδραβήσονται τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη, ἐπιτυγχάνεται δὲ μόνῃ ἡ ἐθνικὴ ἐκμύθε-
ναις.

Τὰ λυπηρὰ ταῦτα αἰτίαν ἔχουσιν, ὅτι ἡ σύγχρονος Ἑλληνικὴ κοινωνία, ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτῆς βημάτων μὴ χειραγωγηθεῖσα μετὰ τῆς δεοῦσης προ-
νοίας, ἀπὸ φύσεως δι' ὄργωσα πρὸς τὴν πρόοδον, ἐταρβόθη ἐκ τῆς γοή-
σεως λάμπουσας τοῦ ἀπὸ τῆς Δύσεως φωτός. Ἀδυνατοῦσα δὲ νὰ διακρίνῃ τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν ἀπὸ τοῦ ἐπιπλάστου καὶ τῶν κινδυνώδων αὐτοῦ παρακο-
λοῦσιν ἡμῶν, μετὰ ζήσεως ἐνηγκαλίσθη ἀμφοτέρω ἀκανθολογοῦσα καὶ ξένα καὶ παραμυθροῦσα τὸν ἐθνικὸν βίον. Ἡτύχησεν οὕτως, ἐν ταῖς πόλεσιν ἰδίαις, νὰ παραγάγῃ τάξεις ἀποδαλούςας ἐν πολλοῖς τὸν ἐθνικὸν τύπον, νέον δὲ παρὰ σιαχούσας ὁμιλίαν, ἐκ συντριμμάτων ἀποτελούμενον, ἀνίκανον δὲ νὰ ἀντιστῇ οὐδ' εἰς μίαν ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐκείνων δοκιμασιῶν, καθ' ὧν ἐπὶ αἰῶνας ἀντέσχεν ἀκράδαντος ὁ γνήσιος Ἑλληνικὸς τύπος.

Καὶ ὅτι λυπηρότερον, αἱ τάξεις αὗται εὐρύνονται καὶ ὁ νεότευκτος τύπος εἶναι νὰ γενικευθῇ, παρ' ἀπάσας τὰς κατ' ἴδιαν μεμψιμοιρίας, ἂν γεννάται τις ἄμυνα ἐκδηλουμένη δὲν ἀνακόψῃ τὴν ἐθνοκτόνον παραμύ-
θησιν διὰ τῆς Ἑλληνοπροποῦς ἀνατροπῆς, παρασκευάζουσα τοῦτέστι διὰ τὸ προσεχὲς μέλλον, ὅτι τὸ ἐνεστώδες ἀδυνατεῖ νὰ ἐπιδείξῃ.

Καὶ εἶναι φρονούμεν καιρὸς νὰ ἐπιχειρηθῇ ἡ ἄμυνα αὕτη, ἀφοῦ πρὸς ἐν-
ίσχυσιν μὲν τῶν γαίνων συμμάτων τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος, ἔστω καὶ μετὰ
πρόοδον δύο γενεῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως, ἄνδρες
φιλοπάτριδες καὶ προνοητικοί, μὴ θεωροῦντες ἐπαρκεῖς τὰς μεμψιμοιρίας,
προέβησαν εἰς ἱδρύσιν γυμναστικῶν ἑταιρειῶν, παρασκευάζουσιν ἄλκιμα τὰ
Ἑλληνικὰ σώματα· περὶ δὲ τῶν Ἑλληνικῶν ψυχῶν ὡς εἰ ἦσαν ἡ ἀνέστη ἀ-
ναλόγου διαφέροντος ἢ ἀναμφοσθητήτως ὑγιεῖς καὶ ἀμείαν, οὐδὲν πρὸς τὴν
πρόπουσαν αὐταῖς ἐνίσχυσιν ἐμελετήθη μέχρι τοῦδε γενναῖον καὶ πρακτικόν,
ἀφῆθησαν δ' αὐταῖς ἐγκαταλειμμένας εἰς τυφλὰς ὁρμὰς καὶ δηλητηριώδεις
μυήσεις, ὧν ἀπὸ παρασιμίας ἐν παντὶ τὰ ὀλέθρια παρακολουθήματα.

Καὶ ὁμῶς ἐν τῇ ζωογόνῃ καὶ ἀνοθεύτῳ διδασκομένη ἱστορίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἐν τῇ πρὸς τὴν πατροπράδοτον θρησκείαν σεβασμῷ καὶ τῇ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν λατρείᾳ, ἡ Ἑλληνικὴ νεότης θὰ ἐμποροῦτο καὶ θὰ ὠπλίζετο διὰ πεποιθήσεως ἐπὶ τὸν Θεὸν καὶ ἐφ' ἑαυτήν, διὰ καρτερίας ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθήκοντων, αἵνα τῇ ἐπιβάλλονται πρὸς τοὺς ἑσῶ καὶ ἔξω ἀδελφοὺς καὶ τὸν καθέκαστα βίον, καὶ ἐν τῇ αὐταπαρνήσει κατὰ τὰς ἐκτάκτους περιστάσεις, εἴτε δοκιμασίας νέας ἐγκυμονοῦσιν αὐταὶ εἴτε θυσίας ἀπαιτήσωσιν.

Διὰ παρομοίας ζωοποιῶν καὶ ἐθνικῆς παιδεύσεως ἀνεπτύχθησαν οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι πρὸ τῶν ὁποίων ἐξιστάμεθα, ὧν τὰ ἔργα καὶ τὰς προόδους θαυμάζομεν, ἀλλ' ὧν ἀντὶ τὰς γινώμεθα ζηλωταὶ καὶ μιμώμεθα τὴν πρὸς τὰ πατρία προσήλωσιν, τὸ βεβῆθ' ὀρθοσκευτικὸν αἰσθημα, τὸν ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ τῆς ἰδίας ἱστορίας, τοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς τελειώσεως καὶ διαδόσεως τῆς γλώσσας αὐτῶν, τοὺς ἀνταντίον πραιτούμεθα τὰς ἡμέτερας καὶ ὡς παράστιτοι συναγομεν τὰ ἐκ τῶν πλουσίων αὐτῶν τραπέζων ἀπορριφθέντα ψυχία.

Καὶ ἂν δ' ἔτι ὁ ἐθνικὸς ἡμῶν βίος ἦτο τι σύνθετος, πεφοβῆται κατέχων ἐν τῇ ἱστορίᾳ σελίδας, οὐδὲν τὸ γενναῖον ἀναδείξας ἢ καὶ αἰσχύνῃ περιρριπτοῖν τοῖς κληρονόμοις, καὶ ἂν ἔτι ἡ θρησκεία ἡμῶν ἦτο ἀστήρικτον ἀθεώριον κατασκευάσμα, ἐπιδηλῇ ὑπὸ καίρικῶν ἢ τοπικῶν περιστάσεων καὶ ἂν ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἦτο εὐτελής συλλογὴ δυσήνων φθόγγων, δυσεκμετάλλευτος ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ οὐδὲν τὸ καλὸν προωτιζομένη, πάλιν θὰ ἐτίμα ἡμῶς ἡ τοῦ βίου ἐκείνου ἀνύψωσις καὶ ἀποκατάστασις, τὸ σέβας πρὸς τὸν τρόπον καθ' ὃν οἱ γεννητοὶ ἤσκειον τὴν τοῦ θεοῦ λατρείαν, ὃ ἀγὼν πρὸς μόρφωσιν καὶ τελείωσιν τῆς γλώσσας ταύτης.

Νῦν δὲ καὶ ὁ τοῦ σύμπαντος Ἑθνικοῦ βίος, ἦτο ἡ ἱστορία αὐτοῦ, καὶ ὁ τῶν καθ' ἕκαστα ἀτόμων, ἦτο ὁ οἰκογενειακὸς ἡμῶν βίος, εἶναι κατ' ἀσφάλειαν ἐξ ἀδαμάντων κοινωνικῆς ἀγνότητος καὶ εὐγενείας, οἰκογενειακῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἀπερχαίλου φιλοπατρίας, καὶ ἡ θρησκεία εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος καὶ ἡ γλῶσσα ἡ Ἑλληνική! Ὅπως ἄρα, ὀρεῖται νὰ λαπῇ τὴν ψυχὴν παντὸς ἀληθῶς πονοῦντος τὴν πατρίδα τὸ πρωτοφανὲς θέαμα λαοῦ, ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἀπεκδυομένου ἀπαθὺς τὰ ἱερὰ ταῦτα, καὶ τοῦτο σήμερον, ὅτε πάντες ὁμολογοῦμεν, ὅτι εἰς τὴν ἱστορίαν, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν γλῶσσαν ὀρεῖται τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ὑπαρξὶν ἡμῶν!

Θὰ ἦτο ἴσως περιττὸν νὰ προβάλωμεν τὸ φῶς ἐπὶ τὰ πασιφανῆ καὶ εὐαπόδεικτα. Ὅτι ὁ ἐθνικὸς ἡμῶν βίος ὑποσπέντεται καὶ σαλευεταὶ ἐκ θεμελίων, δηλὸν γίνεται ἐκ τῆς παραμελήσεως, καταφρονήσεως καὶ λήθης τοῦ παρελθόντος ἐκ τῆς προσοικειώσεως καὶ υἱοθετήσεως παντὸς θνητοῦ ἐκ τῆς καταπτώσεως τῆς ἐθνικῆς φιλοτιμίας, ἐφ' ἣ κατ' ἀλήθειαν ὀφειλομένη νὰ σεμνωμένη, ὡς τιτὸν ἀπορροχὸν τιμῆς προτάσσοντες τὸν τίτλον τοῦ Ἑλληνοῦ. Ὅτι τὸ ἄλλοτε ἀκατὸν θρησκευτικὸν πρόβλημα ἐμειώθη μέχρι τῆς ἀδιαφορίας, ἥτις ὡς πασιγνωστὸν, εἶναι τῆς περιφρονήσεως ὁ πρόδρομος, περιτράνω ἀποδεικνύει ἡ ἑλλειψὶς πάσης σχεδὸν ἐν τῷ οἴῳ καὶ τῷ σχολείῳ ἀληθοῦς θρησκευτικῆς παιδεύσεως, τοῦ κλήρου ἡ ἀδυναμία, τῶν ἱερῶν κηρυγμάτων ἡ σπάνις καὶ τῆς λατρείας ἐν γένει ὁ περιορισμὸς εἰς τέλει ξηρῶν τύπων χάριν τῶν στερουμένων ἀναπτύξεως, καθότι οἱ δὴθεν ἀνεπτυγμένοι, οὐδενὸς, ὡς φαίνεται, χρῆζουσι πλέον ναοῦ ἢ θρησκευματος. Ὅτι, τέλος, ἡ καλλιέργεια, ἡ λατρεία τῆς γλώσσας δὲν θεωρεῖται κοινὸν κτήμα καὶ καθήκον ἡμῶν, ἀποδείξει ἡ πρόθυμος συνεισφορά πρὸς τοὺς ἀρνησιγλώσσους, ἡ διαστροφή καὶ βεβήλωσις αὐτῆς διὰ παντοίων ἀηδῶν ξενισμῶν, ἀκατανόητων ἐκφορῶν καὶ νοσηρῶν ἐκφράσεων.

Ἀλλὰ περιττὸν ἐπίσης νὰ ἐξάρωμεν τὴν ἐθνικὴν ἱστορίαν, τὸν βίον, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν γλῶσσαν ὡς κρηπίδωμα ἀληθοῦς καὶ γενναίου πολιτισμοῦ οἷον πάντες ὀνειροπολοῦμεν, ἀνυψοῦντα τὴν φυλὴν ἡμῶν καὶ διδόντα αὐτῇ τὴν πρέπουσαν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὑπεροχὴν. Οὐτε πλανώμεθα, ὅτι θὰ ἀναστήσωμεν νεκρούς, τοὺς ζῶντας θέλοντες νὰ διαφυλάξωμεν, οὔτε στρέφωμεν τὸ βλέμμα μετα πύθου πρὸς τὰ σκότη καὶ τὰς προλήψεις τοῦ παρελθόντος, οὐδὲ φιλοδοξοῦμεν λιμνάζουσαν στασιμότητα. Τοὺς ἀντιὸν ἐπόμενοι αὐτῇ τῇ ἐθνικῇ παραδόσει στέργομεν τὴν υἱοθέτησιν τῶν ἀγαθῶν τοῦ ξένου πολιτισμοῦ καὶ ἐκπαινοῦμεν τοὺς γονεῖς τοὺς φιλοδοξοῦντας νὰ καταστήσωσι τὰ ἴδια τέκνα κρεῖττονα ἐαυτῶν ἐν παιδείᾳ καὶ ἀγωγῇ ἀλλὰ καὶ ἐν χρηστότητι καὶ εὐσεβείᾳ καὶ φιλοπατρειᾳ. Τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐκπαλεῖ καὶ διὰ πάντων τῶν αἰώνων προέβη τηροῦν τὸν ἴδιον χαρακτήρα καὶ καταρτίζον πολιτισμὸν διαρκῶς συμμορφούμενον πρὸς τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ, μὴ διαγράφοντα δὲ τὴν γλυκεῖαν ἐννοίαν τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας ἐκ τῶν ψυχῶν.

Ὅπως μόνον τυφλοὶ θὰ ἤδύναντο νὰ εἰπωσιν ὅτι οὐδὲμοὶ βλέπουσι τοῦ ἐθνικοῦ βίου τὴν ἀλλοίωσιν, τῆς ἱστορικῆς πορείας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους τὴν ἀνακοπήν, τῆς θρησκείας καὶ τῆς γλώσσας τὴν ὑπονόμευσιν. Ἀλλὰ καὶ μόνον ἄφρονες θὰ ὑπεστήριζον, ὅτι ὁ πολιτισμὸς καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς δὲν δύνανται νὰ οἰκοδομηθῇ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔδαφους, ἀν μὴ τοῦτο τέλειον ἀνασκαφῇ, συνανασκαπτομένων καὶ αὐτῶν τῶν τάφων τῶν

πατέρων ἡμῶν καὶ καλυπτομένου διὰ λήθης παντὸς ἀναμνησκοντος αὐτοὺς.

Ἀπὸ τούτων τῶν σκέψεων ὁρμώμενοι ἀπεφασίσαμεν νὰ κηρύξωμεν κηρυγμα θλιβερόν μὲν ἀλλὰ καὶ ἐπιγόν, ὅτι τὰ πατρία ἡμῶν ὀρίστανται δεινὸν διωγμὸν, τοσοῦτο μάλιστα δεινόν, καθόσον ἐξ ἡμῶν αὐτῶν εἰσι κατὰ πλάνην οἱ διώκται.

Τοῦ κηρύγματος τούτου τὸ ἄμεσον ἐπακολούθημα ἔσται ἀγὼν ἐργώδης, οὗ τὸ μέγεθος δὲν λανθάνει ἡμᾶς. Εὐκόλος δὲν εἶναι ἡ πάλη πρὸς τὰς ἀντιδράσεις, αἱ προετοιμάζει μακρὰ καὶ ἐγκληματιζομένα πλάνη, οὐδὲ ταχεῖα ἡ νίκη κατ' ἐχθρῶν κατὰ τὸ πλεῖστον προσφιλῶν, ὑπὸ τὴν αὐτὴν στεγάζομένων στέγῃ καὶ ἀντὶ ὁπλῶν ἀντιτασσόντων τοῦ υἱοῦ τὸ μετῴμα, τῆς θυγατρὸς τὸ δάκρυ, τοῦ φίλου τὴν τεινομένην δεξιάν. Οὐδὲ ὑποτιμώμεν τῆς θεραπείας τὸ δυσχερὲς προβλέποντες καὶ ὕμνητας τῆς νόσου, καὶ ἀνιάτως νοσοῦντας καὶ ἀναισθητοὺς ἴσως τῶν ἱερῶν διαπομπευτάς.

Ἀλλ' ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἐπαρκῆ θεωροῦμεν πρὸς ἀνάληψιν τοῦ ἀγῶνος τὴν ἐπιδοκιμασίαν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς μεγάλης μερίδος τῶν ἀπανταχοῦ γῆς ὁμοφρόνων καὶ πεποιομένων ἐπικαλούμεθα τὴν συνεργασίαν καὶ τὴν ἀρωγὴν αὐτῶν. Ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας θὰ ζητήσωμεν καὶ θὰ ἐξευρώμεν τὰ ἐφόδια, δι' ὧν ἐκάστοτε καὶ κατὰ τὰς παρουσιαζομένας περιστάσεις θὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν πραγμάτωσιν πόθου πανελληνίου, οἷος ἡ κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς ἄμυνα καὶ ἡ περιφρούρησις τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Καὶ ἂν ἔτι ὑπολοὶ ἐπιδράσεις προσωθῶσιν ἡμᾶς κατὰ τοῦ Ἑθνικοῦ βίου καὶ πειρῶνται νὰ διασπάσῃ τὴν ἐθνικὴν συνοχὴν, ἂν ἀόριστος τρόμος καταλαμβάνῃ ἡμᾶς ἐπὶ ἀγνώστῳ ἀλλὰ προσεγγίζοντι κινδύνῳ, μὴ πτοηθώμεν. Τὸ παρελθὸν διδάσκει, ὅτι οὐδεὶς οὐδέποτε κατίσχυσε καθ' ἡμῶν, ἐφ' ὅσον ἠνωμένοι ἐστηρίχθημεν ἐπὶ τῶν πατρίων, ἐφ' ὅσον ὡς ὅπλα ἀμόνης ἀντετάξαμεν τὴν ἱστορίαν, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν γλῶσσαν ἡμῶν. Τοὺς ἀνητήτους τοὺς συμμάχους καὶ σωτήρας ἔχοντες ἐντὸς ἡμῶν, αἱ περιφρουρήσωμεν ἥδη καὶ διαφυλάξωμεν. Ὅπως ἐν καιρῷ ἀνταποδώσωσιν ἡμῖν οὗτοι τὴν διαφύλαξιν καὶ τὴν σωτηρίαν.

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ, ἀπαύασμα τῆς ἀπὸ τινος δεινῆς δοκιμαζομένης ἐθνικῆς συνειδήσεως, κηρύσσει ὡς πρόγραμμα πανελλήνιον τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Ἑλληνοπροποῦς ἀνατροφῆς τῶν νέων, ἥτις ἀναθεμελιόσθαι τὸν ἐθνικὸν βίον, εὐαγγελίζεται τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀνέγερσιν ἀληθοῦς πολιτισμοῦ, ἐν τῇ ἀδιασπάρτῳ συνοχῇ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, οὐχὶ δὲ ὑποσάθρου οἰκοδομήματος, μέλλοντος νὰ καταρρεύσῃ καὶ κατακαλύψῃ ἡμᾶς εἰς τὴν πρώτην ἐναντιότητα τῶν περιστάσεων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ὀκτωβρίου 1900.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἐπὶ τῷ εὐτυχῇ γεγονότι τῶν γάμων τῆς Α. Β. Ὑψηλότητος τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, ἐπιτίμου προέδρου τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας μετὰ τῆς Α. Α. Γ. τῆς Μ. Δουκίσσης Ἑλένης, τὸ προεδρεῖον ἀπέστειλε τηλεγραφικῶς τὰ εὐλαβῆ αὐτῆς συγχαρητήρια, τῇ τε Α. Β. Γ. καὶ τοῖς σεπτοῖς αὐτοῦ γονεῖσι, ταῖς Α. Α. Μ. τῷ Βασιλεῖ καὶ τῇ Βασιλίᾳ.

Εἰς τὰ συγχαρητήρια ταῦτα ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς εὐχερέστη ἡ ἀπαντήσῃ διὰ τοῦ ἀκολουθοῦ τηλεγραφήματος:

ΤΣΑΡΣΚΟΕ-ΣΕΛΟ

Στρατηγὸν Παπαδιαμαντόπουλον

Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας τῆς ὑπὲρ τῶν Πατρίων ἀμύνης

Εὐχαριστῶ τὴν Ἑταιρείαν ἐγκαρδίας:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ἡ δὲ Α. Β. Γ. διὰ τοῦ ἀκολουθοῦ:

ΡΟΥΣΑ

κ. Παπαδιαμαντόπουλον

Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας τῆς ὑπὲρ τῶν Πατρίων ἀμύνης

Εὐχαριστῶ τὴν Ἑταιρείαν τῶν Πατρίων ἐγκαρδίας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ